

Knjiga proroka Daniela - broj trideset i šest

Proročki simbolizam Nebukadnezara: razotkrivanje povijesnih putokaza mileritskoga pokreta i zapečaćenoga viđenja rijeke Ulaj

Jeff Pippenger

2023-12-31

Prvo poglavlje Daniela predstavlja povijest prvoga i drugoga anđela od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844. Četvrto poglavlje Daniela također obrađuje povijest prvoga i drugoga anđela od 723. pr. Kr. do 22. listopada 1844. Naravno, to je nemoguće uvidjeti bez metodologije kasne kiše „redak na redak”.

Nebukadnezar je u četvrtom poglavlju vrlo složen proročki simbol. Važno je podsjetiti se što on predstavlja dok počinjemo razmatrati otpečaćenje viđenja o rijeci Ulai u povijesti Williama Millera. Nebukadnezarov drugi san, ne za razliku od drugoga sna Williama Millera, predstavljao je „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset šest, što je proročka nit koja povezuje cijelu knjigu proroka Daniela. Kada je Daniel protumačio Nebukadnezarov san iz četvrtog poglavlja, upozorio ga je na nadolazeći sud te je time predočio poruku prvoga anđela koja je ušla u povijest u „vrijeme svršetka“ 1798. godine.

Kada je stigao sud za koji je Nebukadnezar bio upozoren da će doći, njegov je dolazak predoznačavao 22. listopada 1844., kada je započeo istražni sud. U četvrtom poglavlju i opomena koju je Daniel dao, i dolazak suda povezanoga s tom opomenom, bili su predstavljeni riječju „sat”. „Sat” Nebukadnezarova suda predstavljao je „sat” Božjega suda u poruci prvoga anđela. On je također predoznačavao „sat” zakona o nedjelji, kada započinje Božji izvršni sud. Zatim se ponavlja i proširuje onaj dio četvrtoga poglavlja Daniela koji predstavlja dolazak poruke prvoga anđela 1798. godine i dolazak trećega anđela 22. listopada 1844., koji je simboliziran riječju „sat”. Tehnika ponavljanja i proširivanja proročka je tehnika koja se u proroštvu opetovano pojavljuje, a osobito u knjizi proroka Daniela.

Kad je Nabukodonozor stigao do „časa” suda, započelo je njegovih „sedam vremena”, što je bila njegova osuda, i on je tada, kao kralj sa sjevera, predstavljao sud koji je bio doveden nad sjeverno kraljevstvo Izraela 723. pr. Kr. Bilo mu je dano srce zvijeri, a zvijer je u biblijskom proroštvu kraljevstvo, i od 723. pr. Kr. pa sve do 1798. predstavljao je dva oblika poganstva koji su tako često predmet Danielove knjige.

Tijekom tisuću dvjesto šezdeset dana, koji predstavljaju tisuću dvjesto šezdeset godina, predstavljao je pogansku pustošničku silu, a zatim je tijekom još tisuću dvjesto šezdeset dana, koji simboliziraju tisuću dvjesto šezdeset godina, predstavljao papinsku pustošničku silu. Srž obiju pustošničkih sila bila je ista, jer je papinstvo jednostavno poganstvo zaodjenuto ispoviješću kršćanstva.

Na „svršetku dana“, što je simbol prepoznat u dvanaestom poglavlju Daniela i predstavlja „vrijeme svršetka“ godine 1798., njegovo mu je kraljevstvo bilo vraćeno. Svjedočanstvo četvrtog poglavlja

Daniela i Duh Proroštva utvrđuju da je, kada mu je kraljevstvo bilo vraćeno na „svršetku dana“, bio obraćen čovjek. Tada on postaje proročki simbol četiriju značajnih istina. Postaje proročka poveznica između zmajske sile poganstva, koju je predstavljao u prvoj polovici svojih „sedam vremena“, i zvijeri-sile, koju je predstavljao u posljednjoj polovici svojih „sedam vremena“. Kao simbol tih dviju sila, stojeći kao obnovljeno kraljevstvo 1798. godine, on tada predstavlja treću silu pustošenja (lažnog proroka), koja je trebala vladati sedamdeset simboličkih godina, dok je bludnica iz Tira bila zaboravljena. Kao kralj Babilona, Nabukodonozor predstavlja proročku poveznicu između triju sila koje će postati suvremeni Babilon u posljednjim danima, koji potom vodi svijet u Armagedon.

On je također predstavljao rođenje Sjedinjenih Država kao zvijeri iz zemlje, koja je 1798. započela kao janje, simbolizirano njegovim obraćenim iskustvom. On bi istodobno predstavljao dva roga na zvijeri iz zemlje, koji su kao republikanizam i protestantizam predstavljali snagu Sjedinjenih Država, a to je bilo ono što joj je omogućilo da postane najpovlaštenija nacija na svijetu. Ipak, na kraju sedamdeset simboličkih godina ta bi dva roga tada bila predstavljena kao otpali republikanizam i otpali protestantizam, pri čemu bi oba roga bila podijeljena u dvije klase. Rog republikanizma sastojao bi se od Demokratske stranke, koja otvoreno zanemaruje sveta načela Ustava, i Republikanske stranke, koja tvrdi da je branitelj i zagovornik Ustava, ali u stvarnosti niječe sveta načela Ustava, birajući pritom predaje i običaje da nadvladaju načela sadržana u tom svetom dokumentu.

Dvije su strane bile predočene saducejima i farizejima u Kristovo vrijeme. Duh saduceja i farizeja također se trebao očitovati u rogu otpale protestantske vjere, pri čemu bi jedna skupina podupirala bogoslužje nedjelje, a druga bogoslužje subote. Obraćeno stanje Nabukodonozora na „svršetku dana“, 1798. godine, prikladno predstavlja Sjedinjene Države i oba roga zvijeri iz zemlje. Sva tri simbola — zvijer iz zemlje i njezina dva roga — bili su određeni promijeniti se od janjeta u zmaja.

Nebukadnezar je, na kraju svojih „sedam vremena“, predstavljao vezu koja je njegovo doslovno kraljevstvo Babilona identificirala kao simbol suvremenog Babilona u posljednjim danima, koji se sastoji od zmaja, Zvijeri i lažnog proroka. On je također predstavljao tri proročka entiteta prikazana zemaljskom Zvijeri s dva roga, koja se tijekom sedamdeset simboličnih godina, koliko je bludnica iz Tira zaboravljena, mijenja od janjeta u zmaja. Duboko je značajno da je njegovo doslovno kraljevstvo upravo ono kraljevstvo koje predočava kraljevstvo koje vlada sedamdeset simboličnih godina.

Simboliku Nabukodonozora iz četvrtoga poglavlja treba položiti preko prvoga poglavlja. Kada se ta primjena izvrši, ona povezuje putokaze mileritske povijesti i potvrđuje nekoliko istina viđenja o rijeci Ulai koje su u to vrijeme bile oštećene. Temelj i središnji stup mileritskoga pokreta bili su pitanje i odgovor iz osmoga poglavlja Daniela, u trinaestom i četrnaestom retku. Pitanje je glasilo: „Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustošenja, da se i Svetište i vojska predaju gaženju?“

Od stotina, ako ne i tisuća, dodanih riječi u Bibliji, jedino je dodana riječ „žrtva“ ona za koju nadahnuće utvrđuje da ne pripada tekstu. Kada se ta riječ ispravno ukloni, jasno se pokazuje da su

„svagdašnja i prijestup” dvije različite sile pustošenja. Sestra White izričito utvrđuje da je riječ „žrtva” dodana ljudskom mudrošću i da se ne odnosi na tekst, a u istome odlomku također utvrđuje da su mileriti bili u pravu kada su „svagdašnju” poistovjetili s poganstvom. Gramatički pojmovi unutar pitanja iz trinaestoga retka bili su pažljivo određeni od Krista kroz spise sestre White, i kada se njima upravlja prema tekstovima i dodanim nadahnutim uputama, pitanje glasi: „Dokle će trajati viđenje o dvjema silama pustošenja, o poganstvu i papinstvu, koje su trebale pogaziti i Svetište i Božji narod?”

Stoga, kada se Nabukodonor smješta u „vrijeme svršetka”, 1798. godine, on predstavlja obraćena čovjeka i stoga predstavlja „mudre” koji bi razumjeli središnji stup i temelj adventizma. Njegovo obraćanje identificira „mudre” koji razumiju „umnoženje znanja” koje je u to vrijeme bilo otpečaćeno, no njegova vlastita proročka simbolika izravno prikazuje povijest koja je predmet pitanja: „dokle će trajati viđenje o pustošnoj sili poganstva i papinstva koja će pogaziti Božji narod (vojsku) i Božje Svetište?” Kao simbol „mudre djevice” koja razumije „umnoženje znanja”, on predstavlja Williama Millera, jer Miller je simbol onih koji su bili „mudri” u povijesti koja je započela u „vremenu svršetka”, 1798. godine.

Nebukadnezar je simbol putokaza „vremena svršetka”, a kada se položi preko prvoga poglavlja, on također predstavlja dolazak prvoga anđela u to vrijeme, jer u četvrtome poglavlju „sat” u kojem Daniel Nebukadnezaru pruža poruku upozorenja označuje vrijeme kada je prvi anđeo došao, a to je bilo 1798. „Sat” kada je stigao Nebukadnezarov sud predstavljao je „sat” početka Božjega istražnoga suda 22. listopada 1844. Putokazi nastali simbolikom Nebukadnezara u četvrtome poglavlju jesu 723. pr. Kr., 538., 1798. (vrijeme svršetka) i 22. listopada 1844.

Prekretnice mileritske povijesti u prvom poglavlju Daniela započinju s Jojakimom, koji je simbol osnaženja prve vijesti što je stigla u „vrijeme svršetka”, 1798. godine. Osnaženje prve vijesti, prikazano Jojakimom, označava 11. kolovoza 1840. Osvajanje Jojakima započinje sedamdeset godina babilonske vladavine, koje završavaju s Kiromovom uredbom. Prvo poglavlje Daniela prepoznaje trostupanjski proces kušnje, prikazan kao kušnja hranom, nakon koje slijedi vizualna kušnja koja završava lakmus-kušnjom. Te tri kušnje predstavljaju 11. kolovoza 1840., kada je silni anđeo, koji nije bio nitko manji od osobe Isusa Krista, sišao s neba s malom knjigom koju je Božji narod tada trebao „pojesti”, upravo kao što su Daniel i trojica dostojanstvenika izabrali jesti jelo od povrća, a ne babilonsku hranu.

Druga kušnja toga procesa predstavljala je očitovanje odbacivanja Millerove poruke (poruke prvoga anđela) od strane protestantskih crkava, kada se tada mogla uočiti razlika između mileritskog pokreta i protestantskih crkava koje su tada započele svoju proročku ulogu kao otpali protestantizam. Razlika između tih dviju skupina bila je jednako izrazita kao što su Daniel i tri mladića izgledali ljepše i uhranjenije jer su jeli nebesku hranu, umjesto babilonske prehrane. Ta je razlika bila jasno označena na kraju biblijske godine 1843. (19. travnja 1844.), kada je nastupilo vrijeme zakašnjenja iz prispodobe o deset djevice.

Treći ispit, koji je bio odlučujuća kušnja, predstavljao je 22. listopada 1844., kada je, nakon tri godine, došao „čas” u kojem je sam Nabukodonor sudio i proglasio Daniela i trojicu

dostojanstvenika „deset puta” boljima od babilonskih mudraca. Postavljanje četvrtog poglavlja Daniela povrh prvoga poglavlja iznosi putokaze mileritske povijesti, počevši od „vremena svršetka” 1798.; osnaženja poruke prvog anđela 11. kolovoza 1840.; prvog razočaranja 19. travnja 1844.; i velikog razočaranja 22. listopada 1844.

Osim što prepoznaju posebne orijentire mileritske povijesti, ta dva poglavlja, kada se dovedu zajedno „redak na redak“, prikazuju poruku prvoga anđela, prepoznaju dvije pustošeće sile koje su predmet temeljne doktrine o dvije tisuće i tri stotine dana, kao i trostupanjski proces kušnje iz Daniela dvanaest koji se uvijek zbiva kada se knjiga Daniela otpečati.

Oni također prepoznaju da Nabukodonozor, kao simbol mudrih u 1798. godini, u vezi sa svojim drugim snom u četvrtom poglavlju, predstavlja Williama Millera, čiji je pokret trebao postati pravi protestantski rog. Djelo Williama Millera, koje predstavlja temeljne istine adventizma, prikazano je na Habakukovim dvjema pločama, a Bog je upravljao izradom obiju tih svetih ploča.

Postojalo je nekoliko proročkih istina koje Miller nije ispravno uvidio, jer mu njegovo stajalište unutar proročke povijesti nije dopuštalo prepoznati da postoje tri pustošeće sile: ne samo poganstvo (zmaj), papinstvo (zvijer), nego i otpalo protestantstvo (lažni prorok). U Božjoj providnosti ta Millerova proročka razumijevanja, ograničena njegovim položajem u povijesti, nisu bila prikazana na dvjema svetim pločama Habakuka.

Nabukodonozorov drugi san u četvrtom poglavlju Daniela predstavlja drugi san Williama Millera. Oba sna odnose se na „sedam vremena“, a Millerov san prepoznaje odbacivanje njegova djela koje je započelo 1863. godine i pojačava se sve do Ponoćnog poklika. Oba sna završavaju kraljevstvom obnovljenim nakon razdoblja raspršenja. Iz toga ćemo razloga razmotriti Millerov drugi san prije nego što se izravno osvrnemo na viđenje rijeke Ulaj koje je bilo odpečaćeno 1798. godine.

„Sanjala sam da mi je Bog, nevidljivom rukom, poslao osobito vješto izrađen kovčežić, dug oko deset inča, a širok i visok po šest, načinjen od ebanovine i bisera, osebujno optočen. Uz kovčežić je bio pričvršćen ključ. Odmah sam uzela ključ i otvorila kovčežić te, na svoje čuđenje i iznenađenje, ustanovila da je ispunjen svakovrsnim draguljima, dijamantima, dragim kamenjem te zlatnim i srebrnim novcem svake veličine i vrijednosti, sve lijepo poredano na svojim mjestima u kovčežiću; i tako poredani odražavali su svjetlost i slavu kojoj je bio ravan jedino sunčev sjaj.

„Mislio sam da nije moja dužnost uživati u ovom čudesnom prizoru sam, premda je moje srce bilo preplavljeno radošću zbog sjaja, ljepote i vrijednosti njegova sadržaja. Stoga sam ga postavio na središnji stol u svojoj sobi i razglasio da svi koji to žele mogu doći i vidjeti najslavniji i najsajjniji prizor koji je čovjek ikada vidio u ovom životu.

„Ljudi su počeli dolaziti, isprva malobrojni, ali broj im je rastao sve dok se nije okupilo mnoštvo. Kad bi prvi put zavirili u kovčežić, čudili bi se i klicali od radosti. Ali kad se broj promatrača povećao, svi su počeli dirati dragulje, vaditi ih iz kovčežića i razbacivati po stolu. Počela sam misliti da će vlasnik ponovno zatražiti od mene kovčežić i dragulje; i ako dopustim da budu razasuti, nikada ih više neću moći vratiti na njihova mjesta u kovčežiću kao prije; i osjećala sam da se nikada neću moći suočiti s odgovornošću, jer bi bila golema. Tada sam

počela moliti ljude da ih ne diraju niti da ih vade iz kovčežića; ali što sam ih više molila, to su ih više razbacivali; a sada se činilo da su ih razasuli po cijeloj sobi, po podu i po svakom komadu namještaja u sobi.”

„Tada sam vidio da su među prave dragulje i pravi novac razasuli nebrojenu količinu lažnih dragulja i krivotvorenoga novca. Silno sam se razgnjevio zbog njihove podlosti i nezahvalnosti te sam ih zbog toga ukorio i prekorio; ali što sam ih više korio, to su više među prave dragulje i pravi novac rasipali lažne dragulje i krivotvoreni novac.”

„Tada me obuze ogorčenje u mojoj tjelesnoj duši te počeh uporabljivati tjelesnu silu da ih istjeram iz sobe; ali dok sam jednoga istjerivala, još bi trojica ušla i unosila prljavštinu i strugotine i pijesak i svakojako smeće, dok ne prekriše svaki od pravih dragulja, dijamanta i novčića, tako da svi bijahu uklonjeni iz vidokrug. Također su raskomadali moju škrinjicu i razasuli je među smećem. Mislila sam da nitko ne mari za moju žalost ni za moj gnjev. Postala sam posve obeshrabrena i klonula duhom, te sjedoh i zaplakah.

„Dok sam tako plakala i tugovala zbog svojega velikog gubitka i odgovornosti, sjetila sam se Boga te usrdno molila da mi pošalje pomoć. Odmah su se vrata otvorila i u sobu je ušao čovjek, pri čemu su je svi ljudi napustili; a on je, držeći u ruci četku za prašinu, otvorio prozore i počeo iznositi prašinu i smeće iz sobe.

„Zaklinjala sam ga da se suzdrži, jer je među ruševinama bilo razasuto nešto dragocjenih dragulja.“

Rekao mi je: „Ne boj se“, jer će se „pobrinuti za njih.“

„Tada je, dok je čistio prljavštinu i smeće, lažne dragulje i krivotvoreni novac, sve to uzdiglo se i izašlo kroz prozor poput oblaka, a vjetar ih je odnio. U toj vrevi zatvorio sam oči na trenutak; kad sam ih otvorio, svega je smeća nestalo. Dragocjeni dragulji, dijamanti, zlatnici i srebrnjaci ležali su razasuti u izobilju po cijeloj sobi.

„Zatim je na stol stavio kovčežić, mnogo veći i ljepši od prijašnjega, te je pregrštima skupljao dragulje, dijamante, novčiće i ubacivao ih u kovčežić, dok nije ostao ni jedan, premda neki od dijamanta nisu bili veći od vrška pribadače.“

„Tada me pozvao da ‘dođem i vidim.’“

„Pogledala sam u kovčeg, ali su mi oči bile zaslijepljene tim prizorom. Sjale su deset puta većom slavom nego prije. Mislila sam da su bile izribane u pijesku nogama onih opakih osoba koje su ih razasule i pogazile u prah. Bile su složene u prekrasnom redu u kovčegu, svaka na svome mjestu, bez ikakva vidljivog traga napora čovjeka koji ih je tamo bacio. Viknula sam od same radosti, i taj me usklik probudio.” Early Writings, 81–83.

Millerov san razmotrit ćemo u sljedećem članku.

Slijedi uvod u drugi san Williama Millera, koji je napisao James White kada je objavio Millerov san u časopisu Advent Herald.

„Sljedeći san bio je objavljen u Advent Herald u prije više od dvije godine. Tada sam uvidjela da on jasno ocrtava naše prošlo iskustvo Drugoga dolaska te da je Bog dao taj san na korist raspršenom stadiu.

„Među znakovima skoroga približavanja velikoga i strašnoga Dana Gospodnjega, Bog je postavio snove. Vidi Joel 2:28–31; Djela 2:17–20. Snovi mogu doći na tri načina: prvo, ‘od mnoštva poslova’. Vidi Propovjednik 5:3. Drugo, oni koji su pod nečistim duhom i Sotoninom prijevarom mogu imati snove pod njegovim utjecajem. Vidi Ponovljeni zakon 8:1–5; Jeremija 23:25–28; 27:9; 29:8; Zaharija 10:2; Juda 8. I treće, Bog je oduvijek poučavao, i još uvijek poučava, svoj narod više ili manje snovima, koji dolaze posredovanjem anđela i Duha Svetoga. Oni koji stoje u jasnom svjetlu istine znat će kada im Bog daje san; i takvi neće biti prevareni niti zavedeni lažnim snovima.“

„I reče: Čujte sada moje riječi: ako bude među vama prorok, ja, Gospod, objavit ću mu se u viđenju, u snu ću mu govoriti.“ Brojevi 12,6. Reče Jakov: „Anđeo Gospodnji govorio mi je u snu.“ Postanak 31,2. „I dođe Bog k Labanu Aramejcu u noćnom snu.“ Postanak 31,24. Čitajte Josipove snove [Postanak 37,5–9], a zatim zanimljivu povijest njihova ispunjenja u Egiptu. „U Gibeonu se Gospod ukaza Salomonu noću u snu.“ 1. o kraljevima 3,5. Veliki i znameniti kip iz drugoga poglavlja Daniela bio je dan u snu, kao i četiri zvijeri itd. iz sedmoga poglavlja. Kad je Herod nastojao uništiti novorođenoga Spasitelja, Josip je bio opomenut u snu da pobjegne u Egipt. Matej 2,13.

„I dogodit će se u POSLJEDNJE DANE, govori Bog, izlit ću od Duha svojega na svako tijelo; i sinovi vaši i kćeri vaše prorokovat će, i mladići vaši viđenja će gledati, a starci vaši snove će snivati.“ Djela 2:17.

„Dar proroštva, po snovima i viđenjima, ovdje je plod Duha Svetoga, i u posljednje dane treba se očitovati dostatno da predstavlja znak. To je jedan od darova evanđeoske Crkve.“

„I on je jedne dao za apostole, a jedne za PROROKE, a jedne za evanđeliste, a jedne za pastire i učitelje; za usavršavanje svetih, za djelo službe, za izgrađivanje tijela Kristova.“ Efežanima 4:11–12.

„I Bog je postavio neke u Crkvi, prvo apostole, drugo PROROKE, itd. 1. Korinćanima 12:28. ‘Proroštva ne prezirite.’ 1. Solunjanima 5:20. Vidi također Djela 13:1; 21:9; Rimljanima 7:6; 1. Korinćanima 14:1, 24, 39. Proroci ili proroštva dani su za izgrađivanje Kristove crkve; i ne može se iz Božje riječi iznijeti nikakav dokaz da su oni trebali prestati prije nego što bi trebali prestati evanđelisti, pastiri i učitelji. Ali, kaže prigovaratelj, ‘Bilo je tako mnogo lažnih viđenja i snova da ne mogu imati povjerenja ni u što takve vrste.’ Istina je da Sotona ima svoje krivotvorine. On je oduvijek imao lažne proroke, i zacijelo ih možemo očekivati i sada, u ovom njegovu posljednjem času obmane i trijumfa. Oni koji odbacuju takva posebna otkrivenja zato što postoji krivotvorina, mogu s jednakim opravdanjem otići i korak dalje te zaniijekati da se Bog ikada objavio čovjeku u snu ili viđenju, jer je krivotvorina oduvijek postojala.

„Snovi i viđenja sredstvo su po kojemu se Bog objavljivao čovjeku. Tim je sredstvom govorio prorocima; dar proroštva postavio je među darove evanđeoske Crkve te je snove i viđenja uvrstio među ostale znakove „POSLJEDNJIH DANA“. Amen.

„Moj je cilj u gornjim napomenama bio ukloniti prigovore na biblijski način i pripraviti um čitatelja za ono što slijedi.” James White.